

s'ha vist imposar la formalitat, tant més vexatòria, com és inoperable, del Llibre-Diari.

En resum, tots els nostres conflictes es resolen per regateig, en els quals nosaltres cedim sempre alguna cosa. Poc a poc com la pell de xagri, les nostres garanties professionals s'estrenyen; vindrà un moment que, a força de cedir no en quedarà res.

Quina conclusió treure d'aquests fets, sinó que l'estament mèdic, en l'estat actual de coses, no està organitzat per a defensar-se amb eficàcia, Estem completament desarmats davant els nostres enemics; ells poden maniobrar al seu gust, sense que nosaltres poguem resistir-los.

* * *

D'aquí se'n deriva per al sindicalisme mèdic una imperiosa necessitat, un deure urgent: armar-se per a la lluita. Prou de diplomàcies corteses i de dialèctiques hàbils. Cal que els nostres representants canviïn de mètode. Som en una època de brutalitat. La victòria és d'aquells que exerciran les pressions més fortes. Malaurats dels febles: seran sense pietat sacrificats.

No puc examinar aquí detalladament els mitjans per emprar. A títol d'indicació, heus aci, segons el meu parer, les mesures per a realitzar tot seguit per tal de movilitzar l'estament mèdic.

1r.—Despertar els Sindicats, suscitar llurs voluntats de defensa, exaltar llur combativitat.

2n.—Obtenir la coalició perfecta dels companys del camp i de les grans ciutats, els quals deuen retre's mutus serveis.

3r.—Organitzar sistemàticament i amb mètode, en cada departament, la pressió sobre els parlamentaris, per tal que prenguin la defensa de l'estament mèdic.

4rt.—Preparar amb tots els seus detalls, el refús de col·laboració a la medicina administrativa. Sóc el primer de desitjar que no siguem obligats a aquesta mesura extrema. Però, em sembla indispensable que sigui preparada; cal que a dalt ens sapiguem disposats a aplicar-la. Segons la fórmula del Mariscal, cal "mostrar la força, per tal de no haver de servir-se'n".

I així, sentint disposta darrera d'ells tota la força de l'estament mèdic, els nostres delegats sabran parlar alt i ferm, com convé als representants d'una professió que constitueix una "èlite" tant per la seva cultura com pel seu rol social i el prestigi de la ciència francesa que els seus mestres espargeixen a l'estranger.

Els temps que vindran seran decisius per a la medicina francesa. Estem a l'encreuament dels camins. Cal escollir entre la submissió o la revolta, la passivitat o l'energia. Crec que amb un esforç heroic, podrem encara salvar la medicina tradicional, a la qual estem sòlidament lligats. Però, si l'estament mèdic i els sindicats encarregats de defensar-lo no comprenen llur deure, no s'armen per a la lluita, es mostren inferiors a llur tasca, s'ha acabat amb la nostra carrera liberal, amb la seva independència i la seva dignitat.

(Traduït de *Le Phare Médical*, per L. M.).